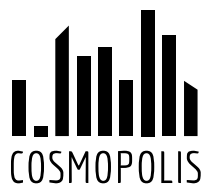

Knihkupectví s vůní koláčků

Laurie Gilmorová

*Knihkupectví
s vůní koláčků*

Přeložila Michaela Melišíková

First published by HarperCollins *Publishers* Ltd.
under the title THE CINNAMON BUN BOOK STORE
Copyright © Laurie Gilmore 2024

Translation © Grada Publishing a. s. 2025,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Michaela Melišíková, 2025
Cover illustration © OpenArt.ai; © Depositphotos/djv

ISBN 978-80-271-5257-5

*Tuto knihu věnuji svým čtenářům.
Díky, že se se mnou vracíte do Dream Harboru.*

PRVNÍ KAPITOLA

Hazel Kellyová zbožňovala hezké příběhy. Jen neměla žádný vlastní, což se ukázalo jako naprosto zjevné, když stála za pultem v Knihkupectví s vůní koláčků na stejném místě jako posledních patnáct let.

Nestála tam tedy permanentně. Každý den po směně samozřejmě chodila domů, ovšem i tak se jí zdálo, že se nic nemění. Patnáct let na stejném místě.

Hazel si povzdechla a přerovnála před sebou hromádky záložek poskytovaných zdarma k nákupu. Ten den plynul pozvolna, a jelikož byl jasný a slunečný, lidé se raději procházeli venku než mezi regály knihkupectví. Ne že by Hazel takové důvody chápala. Ona by ty regály *vždycky* upřednostnila.

Nedalo se říct, že by to za pultem, kde absolvovala svou první směnu už na konci druháku střední školy, neměla ráda, jenže ani nic jiného se v jejím životě nezměnilo. Stejná práce. Stejně město. Stejní přátelé. Vlastně jediné, co se měnilo – tedy kromě toho, že ji teď každý den po probuzení lehce píchlo v zádech –, byl název knihkupectví, které její šéfová zhruba ob rok přejmenovávala.

Hazel byla doslova obklopena úžasnými příběhy, knihami plnými lásky, dobrodružství a *života*, jenže ona sama se jaksi zasekla na místě.

„A za dva měsíce mi bude třicet,“ zamumlala si sama pro sebe, protože v obchodě nikdo jiný nebyl.

Třicítka se rýsovala na obzoru a hrozivě na ni civěla. Osmadvacáté září se jí vrylo do paměti. Hazel předpokládala, že pro některé lidi znamená třicítka konec divokých a bouřlivých dnů typických pro dvacátníky. Čas usadit se, zvážnět, začít žít jako dospělý člověk.

Zato ji ohledně třicítky trápilo něco jiného.

Na své divoké a bouřlivé dny dávno zapomněla. Její život po dvacítce byl... klidný? Zodpovědný? Nudný. Byla v podstatě třicátnice už od svých patnácti let. Nebo spíš sedmdesátnice, kdybyste se zeptali Annie, bez níž by nejspíš vůbec nezvedla hlavu od knihy.

Nikdy předtím to Hazel nevadilo. Měla své knihkupectví ráda. Vychutnávala si šálky heřmánkového čaje, deštivé dny a nedělní ranní křížovky. Užívala si svůj klidný život. Až na to, že teď, když na ni třicítka vyplazovala svůj pověstný jazyk, začala Hazel na jednu uvažovat, jestli jí něco neuniklo. Možná něco opomněla vyzkoušet. Možná je toho v životě překvapivě víc než jen knihy.

Slunce se jí vysmívalo skrz velká přední okna. Právě vyvěsila výstavku Plážové čtení na srpen, ale vlastně si nepamatovala, kdy si naposledy vzala na pláž nějakou knihu. Měla tendenci se spálit, pokud byla na slunci déle než deset minut v kuse, což možná svědčilo o jejím současném problému a možná i o nedostatku vitamínu D, který by nejspíš měla řešit.

Hazel potřebovala dobrodružství.

A to brzy.

Nebo přinejmenším nějakou solidní historku, kterou by mohla vyprávět, až bude příště v Macově baru poslouchat Anniiny nejnovější teorie o něm a o tom, jak ji chce sbalit. Nebo o plánech Jeanie a Logana na modernizaci farmy, až se jednou konečně rozhodne se k němu nastěhovat. Hazel by své přátele i sebe chtěla aspoň jednou v životě šokovat. Toužila aspoň jednou udělat něco, co se jí jinak vůbec nepodobá.

Ale ne právě teď. Momentálně se totiž zarazila při pohledu na jednu nakřivo uloženou knihu v oddělení milostných románů a hodlala ji narovnat. Upřímně řečeno, byla to její práce. Popošla tedy k regálu a cestou vyhlédla ven ze dveří pro případ, že by šel někdo kolem a chtěl se v knihkupectví zastavit. Ulice však zely prázdnotou. Bylo zkrátka dokonalé pozdně letní odpoledne a zdálo se, že všichni z městečka Dream Harbor vyrazili na pláž, na túru nebo odpočívali u bazénu a snažili se užít si trochu toho tepla, než se počasí změní.

Dokonce i Annie prohlásila, že je venku příliš krásně na to, aby trčela celý den uvnitř, a svou pekárnu zavřela dřív, aby se s několika svými sestrami vydala na procházku po vinici. Hazel si povzdechla. Jistě jí o tom všem budou zítra vyprávět, zatímco ona neměla čím do hovoru přispět, kromě vzrušující historky o téhle špatně uložené knize.

Zavrtěla hlavou. Potřebovala se z toho vymanit. A co lepšího by mohla dělat než pustit se do úklidu? Oddělení románů se v posledních letech exponenciálně rozrostlo díky lobbingu knižního klubu Dream Harboru a jejich lásce k tomuto žánru. Hazel se při pohledu na některé obálky začervenala, ale pokud se zvýší prodeje, byla pro.

Kniha byla nejen uložená nakřivo, ale rovněž na nesprávném místě, a tak ji vytáhla, vyhnula se očnímu kontaktu s polonahým mužem na obálce a chystala se ji dát zpátky, když si všimla, že jedna ze stránek má ohnutý roh.

„Co má tohle znamenat?“ zamumlala. Copak lidé nemají žádnou úctu? Ještě si ani nekoupili knihu, ale už si označili stránku? Málem dodala: „Kam ten svět spěje?“, ale snažila se v poslední době co nejvíc potlačit své stařecké sklony, takže si to pomyslela jen v duchu.

Otevřela založenou stránku a našla tam zvýrazněnou větu. Zvýrazněnou větu v jedné z jejích knih! To je naprosto nepřijatelné! Neuvěřitelné! Někdo si sem jen tak nakráčel a znehodnotil jednu z jejích knih, aniž se obtěžoval ji koupit!

Hazel by se po zbytek dne vnitřně vztekala, kdyby její pozornost neupoutal samotný zvýrazněný řádek.

Nebylo to nic světoborného. Nic jadrného ani hlubokého. Ale zdálo se, jako by ta kniha nebo ten, kdo větu zvýraznil, promlouval přímo k Hazel.

„Pojď se mnou, holka, jestli chceš zažít dobrodružství.“

Málem knihu upustila.

Rozhlédla se po obchodě a napůl čekala, že ji někdo pozoruje a začne se řehtat. Určitě to byl nějaký žert. Ale kdo by tam knihu nechal? A kdo mohl tušit, nad čím Hazel celý den přemýšlí?

Obchod byl stále prázdný. Pochopitelně. Byla to nějaká podivná náhoda.

Hazel se podívala zpátky na polici. Žádná další kniha nebyla uložena špatně. Jen tahle. Ta, kterou stále pevně svírala v ruce. Na obálce se vyjímal obrázek piráta s košilí roztrženou zřejmě

velmi silným mořským větrem, který mu zároveň cuchal vlasy. Nahoře byl uveden název knihy: *V zajetí lásky*.

Měla zvláštní a náhlou chuť se někde schoulit a přečíst si ji od začátku do konce, ale byla v práci a tahle kniha jí připadala nebezpečná. Jako něco, co rozhodně nehodlala číst na pracovišti.

Jenže to doopravdy vypadalo, že by ji tenhle muž, tenhle teoretický, fiktivní muž, mohl skutečně vzít na dobrodružnou výpravu.

Vrátila se ke zvýrazněnému řádku a přečetla si ho, jako by pouhým pohledem mohla rozluštit záhadu, kdo ho zvýraznil a nechal knihu na policičce ležet nakřivo. Byla natolik zabraná do vlastních myšlenek, že ani nepostřehla, kdy se otevřely dveře obchodu.

Nic neslyšela, dokud jí těsně u ucha nezazněl hluboký hlas. „Co to čteš?“

Hazel knihou mrštila na druhou stranu místnosti. Ta se žuchnutím dopadla do čtecího koutku u okna. Otočila se a zjistila, že se na ni usmívá Noah Barnett.

Noah, majitel a zároveň provozovatel jediné rybářskoturistické společnosti Dream Harboru. Noah, který se ve městě objevil před několika lety, se s Loganem rychle spřátelil a nyní se vznášel na periferii Hazelina života jako takový sexy satelit. Zavrtěla hlavou. To, že všechny ženy a nejméně polovina mužů ve městě považovaly Noaha za přitažlivého, neznamenal, že by jeho kouzlu musela propadnout i ona.

„Je to až tak dobré, jo?“ řekl s líným úsměvem.

Ach jo, vážně *byl* okouzující. Dokonce natolik okouzující, že se o jeho hrátkách s turistkami vyprávěly legendy. Proč se tedy neustále potloukal kolem jejího knihkupectví, to bylo pro Hazel záhadou.

„Vyděsil jsi mě.“

„Evidentně.“

Srdce jí bušilo jako o závod, zčásti jen proto, že byla přistižena při čtení sprostáren během pracovní doby. Druhým důvodem bylo, že... no, že se na ni Noah zase takhle usmíval.

Nemohla tomu přijít na kloub. Noah byl opravdu velmi pohledný, to dokázala uznat. A objektivně vzato, rozhodně to nebyl její typ. Také s jistotou věděla, že ani ona není ten jeho, hlavně proto, že v Dream Harboru žila, a tak jí přišlo zvláštní, že se na ni pořád usmívá, jako by věděl něco, co ona ne.

Ačkoli Annie tvrdila, že po ní Noah touží, Hazel věděla, že je to nesmysl. Nikdo, ani hrstka jejích bývalých kluků, po ní netoužil. Hazel byla roztomilá. To by si snad ještě přiznala. Roztomilá takovým tím způsobem, jako když koala uvízne na stromě. Ne způsobem, že by se jí někdo chtěl dostat do kalhotek. A to bylo v pořádku. Smířila se s tím.

Ale Noah na ni stále *takhle* zíral.

Otočila se a šla zvednout knihu, přičemž si obálku pečlivě přitiskla k hrudi. „Potřebuješ něco?“ zeptala se, aniž si všímala toho, že se teď Noah ležérně opírá o pult a pozoruje, jak míří k němu.

„Ehm... možná.“

„Možná?“

„Jo, já jenom...“ Jeho pohled přelétl z její tváře na police za ní a zase zpátky. Tohle byla typická Noahova návštěva. Pro knihu si chodil každý druhý týden, ale nikdy nevěděl, co hledá.

Podle Annie to jasně dokazovalo, jak moc po ní touží, ale o tom Hazel stále nebyla přesvědčená. Annie řekla, že by si musel

stáhnout kalhoty uprostřed obchodu, aby ji přesvědčil, a Hazel pevně doufala, že to se nestane.

„Potřebuju něco nového ke čtení.“ Zkřížil ruce na hrudi a předloktí se mu při tom napnula. Teplejší počasí s sebou přineslo tenčí vrstvy oblečení a všechna Noahova tetování teď byla vystavená světu na odiv. Hazel zrudly tváře při pohledu na polonahou mořskou pannu, která se mu vinula kolem levého bicepsu.

Tohle byl muž s příběhy. Tolika příběhy, že si je dal vepsat do kůže.

Hazel si odkašlala. „Líbila se ti ta poslední kniha, kterou jsem ti dala? *Prokletí krve a vlků*.“

Noah přikývl a jeho měděné vlasy se v pozdně odpoledním světle zaleskly. „Jo, ta se mi líbila hodně.“

„Bezva. Zrovna nedávno nám přišel druhý díl. Přinesu ho.“

Chystala se jít sama, ovšem Noah ji následoval uličkou sekce fantasy a šířil kolem sebe opojnou vůni slunce a soli. Hazel si nikdy předtím nevšímal, jak muži voní. Annie to považovala za důkaz, že má její kamarádka pro Noaha slabost.

Což by bylo... hloupé? Marné? Dobrodružné.

„Tady to je.“

Noah stál tak blízko u ní, že když se otočila, málem narazila do jeho široké hrudi.

„Jejda.“

„Promiň!“

Obě knihy spadly na zem a Hazel se je snažila zvednout, ale Noah byl rychlejší, a než mu stačila polonahého piráta vytrhnout, už ho měl v rukou.

„*V zajetí lásky?*“ poznamenal s povytaženým obočím.

Oba teď dřepěli v uličce, příliš blízko na to, aby mohla jeho pohledu uniknout. „Ta není moje. Chci říct, že jsem ji nečetla. Zrovna jsem ji ukládala, kam patří.“

Noah se teď už zubil. „Vypadá zajímavě.“ Otočil na stránku s ohnutým rohem. „Vážně ji nečteš?“

„Já... ehm... no...“

Jeho pohled spočinul na zvýrazněném řádku. „Pojď se mnou, holka, jestli chceš zažít dobrodružství.“

Ale ne, ta věta přečtená Noahovým hlubokým hlasem s ní dělala věci... Vzrušující věci. Co se to dneska děje?! Hazel zavrtěla hlavou.

„Zrovna jsem ji ukládala na správné místo,“ zopakovala, vytrhla mu knihu z ruky a postavila se dřív, než mohl číst dál a všechno ještě zhoršit.

„Ale někdo si to v ní poznamenal,“ konstatoval, rovněž vstal a v porovnání s jeho mohutností si Hazel rázem připadala jako trpaslík. Proč musel být tak velký a tak krásně vonět? Mátl ji a to se jí nelíbilo.

„Já vím.“

„Takže ji někdo prostě označil a pak ji vrátil zpátky do regálu?“

„Ano.“

„Zvláštní.“

„Já vím, a ani ji nedal, kam patří.“ Prosmýkla se kolem něj, vyhnula se kontaktu s jeho mohutným, voňavým tělem a zamířila zpátky do relativního bezpečí k pokladně.

Noah ji následoval. „Skoro jako by ten člověk chtěl, abys ji našla.“

Hazel se zastavila a otočila se k němu čelem. Málem se znovu srazili, ale Noah se stihl také zastavit. „Proč to říkáš?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Jen mi to připadá jako vzkaz nebo tak něco.“

„Myslíš jako nějaká indicie?“ Hazel přimhouřila oči. „Noahu, máš mě za úplnou blbku?“

„Jestli tě mám za blbku?“ Tvářil se opravdu zmateně, ale Hazel mu to nebaštila.

„Poničil jsi tu knihu jako nějaký vtip? Jestli ano, budeš za ni muset zaplatit.“ Šermovala mu knihou před očima, zatímco mu obočí vyskočilo ještě o kus výš.

„Jasně, že ne. Já bych si s tebou... nezahrával. A rozhodně bych si nezahrával s tvými knihami.“ Udělal si pomyslný křížek přes hrud'. „Přísahám. Na rybářskou čest.“

Teď pozvedla obočí zase Hazel. „Rybářská čest? Nic takového asi neexistuje.“

„No, teď už jo.“

„Hmm.“

„Přesto si myslím, že by se mohlo jednat o vzkaz.“

„Proč by mi někdo nechával vzkazy?“

Znovu pokrčil rameny, ale ve světle hnědých očích mu zasvítlo vzrušení. „Asi kvůli dobrodružství.“

Dobrodružství.

Noah se usmál a tlukot Hazelina srdce se zrychlil. Kniha v jejích rukou ji volala a možná to vážně byla nějaká indicie.

Třeba to bude alespoň dobrá historka.

DRUHÁ KAPITOLA

Noah měl na Hazel Kellyovou zálsk. Překvapilo ho to téměř stejně jako ji, ale holt tomu tak bylo. Nebyla jako ostatní ženy, se kterými byl. Například dnes. S volnou košilí na knoflíky zastrčenou do kalhot s vysokým pasem, šňůrkou jemných zlatých řetízků kolem krku a roztomilými balerínkami na nohou vypadala... no, vypadala pro něj až příliš dobře. Vypadala chytře a sofistikovaně. A co teprve ty jemné kudrlinky kolem jejího obličeje nebo ten rozkošný způsob, jakým si posouvala brýle na nose, jako to dělala právě teď, když na něj zírala, jako by byl nějaký mimozemšťan.

Fakt se mu líbila.

Fakt *moc*.

Což se mu nestalo... vlastně nikdy. Noah měl ženy rád. Hodně. A přinejmenším doposud se mu docela dařilo je balit. Takhle se ale nikdy předtím necítil. Což byl pech, protože si byl vcelku jistý, že Hazel jeho city neopětuje.

Obvykle se na něj dívala jako teď. Jako by nemohla pochopit, o co mu jde. Alespoň tenhle pocit byl vzájemný. Nevěděl, jak moc

okaté se jí může dvořit. Do jejího krámku chodil každý druhý týden a ze všech sil se ji snažil zaujmout svým šarmem a flirtovat s ní, aby získal její přízeň, ale nezdálo se, že by to mělo nějaký efekt.

I když je pravda, že za posledních pár měsíců přečetl víc knih než za celý svůj život, takže to byl bonus.

Asi by měl být upřímný a pozvat ji na rande nebo něco podobného. Loganovi to takhle nakonec vyšlo a teď měl Jeanie, se kterou byl nechutně šťastný a tak.

Jenže oni dva byli jiní. Hazel byla jiná. A Noah vůbec netušil, co si s touhle situací počít.

„Dobrodružství?“ zeptala se, čímž ho vyvedla ze zamyšlení nad její roztomilostí a jeho neschopností.

„Jo, já nevím. Možná ten vzkaz představuje nějakou stopu, třeba jako hon za pokladem nebo tak něco.“

„Hmm.“ Hazel se zamračila a mezi obočím jí naskočila malá vráska. „To se mi nezdá moc pravděpodobné.“

„Možná. Ale nepravděpodobné věci se stávají pořád.“

Jako že bys se mnou někdy šla na rande...

Málem to řekl, málem se jí zeptal, ale vtom se rázně vrátila za pult a namarkovala jeho novou knihu.

„To je všechno?“

„Ehm... jo. Všechno.“

„Dvacet jedna devadesát pět, prosím.“

Rozhodně to nebylo všechno, ale Noah jí každopádně předal svou platební kartu. Aby s ním tahle chytrá a rozkošná ženská chtěla chodit, to bylo bez šance. Existoval důvod, proč si Noah vybíral ženy, které se ve městě zdržovaly jen na léto, turistky

a holky na jednu noc. Noah dobře zvládal zábavu, úlety. Nic pro seriózní povahy, jako je Hazel Kellyová.

Podala mu knihu a jejich prsty se vzájemně dotkly. Na okamžik se na něj zadívala a Noah v tu chvíli téměř uvěřil, že to cítí také, tu jiskru. Jenže pak odvrátila pohled, loučila se s ním a jeho nohy ho posouvaly ke dveřím.

Ženám jako Hazel Kellyová nemohl imponovat. Měl alespoň tolik důvtipu, aby si to připustil.

Vyšel z knihkupectví do parného dne. Konečně přišel první slunečný den po deštivém červenci a město se vrátilo do letního režimu. Léto v Nové Anglii netrvalo dlouho. Kdybyste se do něj hned neponořili, úplně byste ho prošvihli. Přestože byl srpen, na hlavní třídě ještě byly vidět zbytky výzdoby k oslavám Dne nezávislosti, na většině obchodů stále visely červeno-bílo-modré transparenty a vlajky. Ze všech ročních období měl Noah léto odjakživa nejradši. Znamenalo totiž pláž, tuny zmrzliny a žádnou školu. Svobodu. Ve škole mu to nikdy nešlo. Příliš dlouhé sezení. Na to ho moc neušilo. Ani na nutnost setrvat dlouho na jednom místě. Když odešel z domova, nikde nevydržel déle než měsíc nebo dva, než sesbíral své saky paky, a jakmile se začal nudit, vydal se o dům dál. V Dream Harboru ho ovšem něco přimělo zůstat. Alespoň pro tuto chvíli.

Noah zvažoval, že se zastaví v Kavárně s vůní perníčků na ledový čaj, ale cítil se vyčerpaný, a rozhodl se raději rovnou vrátit domů a dát si šlofika. Na první dnešní vyjíždku musel vstávat ve čtyři ráno a dopoledne strávil tím, že učil partu frajerů z města rybařit. Bohužel většina Noahových zakázek přicházela od týpků, kteří o vodě, lodích nebo rybách nic nevěděli, a jeho úkolem bylo vzít je ven a dát jim pocit, že to vědí.

Ve skutečnosti většinu práce odvedl Noah, který se staral o to, aby byly ryby vyloveny, vyčištěny a zabaleny domů, zatímco frajeři se opjeli na slunci. Platilo mu to však účty a zároveň mohl být u vody, takže to ve finále nebylo zas tak zlé.

A rozhodně lepší než převzít rodinné impérium mořských plodů na severním pobřeží. Jeho sestry si s tím stejně poradily lépe – to věděl zcela jistě, ačkoli se stále cítil provinile, že odešel. Jeho odchod však neměl ani tak co do činění s rodinnou firmou jako spíš s lidmi. To věděl také, jen se mu to zatím nechtělo řešit.

Noah nebyl stvořený pro vedení podniku. Aspoň ne tak velkého. Jeho rodiče převzali svou malou rybářskou firmu a během let z ní udělali multimilionovou společnost, která dodávala mořské plody do stovek restaurací po celé zemi. Když rodiče odešli do důchodu, jeho starší sestry převzaly funkci generální a finanční ředitelky. A Noah utekl.

Za chůze si otřel pot z čela a v hlavě se mu honily známé myšlenky, směs pocitů viny a studu. Člověk nemůže zklamávat svou rodinu donekonečna a on svého limitu dosáhl poměrně brzy, a tak se prostě sebral a utekl.

Těm jeho malým rybářským výletům se ostatně dobře dařilo. Mohl si je naplánovat a organizovat sám. A to znamenalo, že nikoho nezklame, když celý podnik nevyhnutelně zkrachuje. Takhle to bylo zkrátka mnohem jednodušší.

Procházel městem, přemýšlel o tom, že by měl asi zavolat sestrám, o Hazel a o tom, kolik výletů má naplánovaných do konce týdne, a nechával svou mysl, aby přeskakovala od jednoho tématu k druhému, a pomalu se zbavoval vzpomínek na chyby z minulosti.

Než měl svůj domek na dohled, v myšlenkách se vrátil zpět k Hazel, ke knize, kterou četla, a k tomu, jestli se jí líbí kluci s loděmi. Protože on náhodou jedním takovým byl. Možná by ji přece jen měl pozvat na rande.

Noah začal slézat po skalnatém břehu. Kdysi tu vedla cesta od silnice k pláži, nicméně ta za ty roky podlehla erozi, takže aby se dostal dolů, musel překonat několik velkých balvanů a kusů betonu. Ale Noahovi to nevadilo. Na veřejnou pláž o pár kilometrů dál po silnici se dalo dostat mnohem snáz, a v den, jako byl tento, bude jistě plná lidí, takže tady měl klid.

Došel k písku, zul si boty, zabořil do něj nohy a hned se cítil klidnější.

Když před několika lety zakotvil v městečku Dream Harbor, žil už nějakou dobu na své lodi, dokud na zapomenutém úseku pláže nenašel řadu starých rybářských chatrčí. Byl si jistý, že když je někdo opraví, budou ideální pro krátkodobý pronájem. Asi před rokem začal jednu z nich opravovat jako takový malý vedlejšák a napůl čekal, že se někdo objeví a řekne mu, že to nepůjde. Zatím se však nikdo takový neobjevil.

Proto tu teď občas tajně tábořil. Většinou přebýval v bytě nad Macovým barem a zvědaví obyvatelé městečka se domnívali, že to je jeho domov. Jednou se odhodlá povědět starostovi Kellymu o svých nápadech a ty staré chatrče koupí. Možná.

Možná to byl hloupý nápad. O takové neměl nouzi.

Nebo ho možná zatknou za squatting. Nebyl si jistý. Prozatím se mu tam ale líbilo. Otevřel dveře malého domku a vstoupil do chladného interiéru. Mořský vánek, který sem pronikal předními okny, udržoval v domě pohodu i v horkých dnech, jako byl

ten dnešní. Kdyby tu chtěl někdo zůstat přes zimu, potřeboval by lepší izolaci, ale Noah už stačil opravit střechu a položit novou podlahu. Naštěstí jako dítě chodil často za dědečkem a kladl mu všetečné otázky. Všechny jeho triky a rady nakonec byly užitečné.

Celý domek měřil skoro čtyřicet metrů čtverečních – to trochu přeháněl –, nicméně se do něj vešel kuchyňský kout, velká matrace a koupelna s vodovodem, který byl starší než on a přinejlepším pochybný.

Noah hodil nově zakoupenou knihu na postel a vytáhl z chladicího boxu, který měl v kuchyňce, ledové pivo. Elektřina byla vedle vodovodu další věc, kterou si nedokázal opravit sám, takže tu pobýval ve vcelku primitivních podmínkách, ovšem panoval tady takový klid, že mu to nevadilo. Domek naplňoval zvuk šplouchajících vln a Noah věděl, že usne dřív, než tu knihu stihne otevřít.

Natáhl se na matraci, kterou používal jako postel, napil se a myšlenkami se vrátil k Hazel. Co by si o tomhle domku a jeho nápadech pomyslela? Připadal by jí směšný? Neměl čas o tom dlouho rozmyšlet, protože zakrátko usnul. Zdál se mu sen, jak zajal jistou knihkupkyni a na své lodi ji unesl.

TŘETÍ KAPITOLA

Další knížka ležela nakřivo. A obráceně. A Hazel se na ni odmítala podívat. Bylo jí to jedno. Jednalo se zkrátka o špatně zařazenou knihu, kterou nějaký zákazník náhodně vrátil do regálu. Stávalo se to dnes a denně.

Alex to vyřeší později, až dorazí na směnu. Hazel měla na práci důležitější věci, například objednávku knih na příští měsíc a plánování zářijových autorských besed. Koneckonců byla provozní manažerkou. O rovnání knih se mohli postarat Alex, Lyndsay nebo nový zaměstnanec, který k nim chodíval v neděli, nebo do slova kdokoli jiný, jen ne ona.

Sakra. Zase k ní zabloudila pohledem.

Od posledního incidentu s nesprávně uloženou knihou uplynuly dva dny a Hazel se oficiálně rozhodla, že jde o podivnou událost, která s ní osobně nemá co do činění a rozhodně se nebude opakovat. A teď, vida. Další.

Někdo si z ní dělal špásy.

V mysli jí probleskl obraz Noahova vzrušeného obličejce, když si myslel, že se jedná o nějakou indicii. Rychle to utnula. Příliš

rychle. Když tu myšlenku zavrhl, v jeho pohledné tváři se zračilo zklamání.

Cítla se kvůli tomu špatně, ale hledat *indicie*, to jako fakt? Připadalo jí to absurdní. Sice se zabývala myšlenkami na to, že trčí na jednom a tom samém místě, pak se do toho připlétl on s tou svou hezkou tvářičkou, nicméně to přece ještě neznamená, že jí někdo do knih najednou ukládá tajné vzkazy. Vždyť to by bylo šílené.

Hazel poklepala prsty na pult. Další dlouhý den. Copak lidé v létě nečtou? Narovnala už tak rovný štos záložek a napila se čaje.

Zatraceně.

Hazel napochodovala do oddělení milostných románů, aby knihu narovnala a případně jí vyčinila, protože dnes měla přesně takovou bláznivou náladu. Vytáhla ji a zjistila, že roh jedné stránky je ohnutý, stejně jako u té první knihy. Nemohla ji jen tak vrátit do regálu, pokud v ní bylo také něco zvýrazněno. Nemohla prodat počmáranou knihu.

Musela to prověřit.

Borůvky jí v ústech náhle připadaly trpké a výrazné. Chutnaly jako léto a nové začátky.

Hazel se okamžitě přenesla do dětství, kdy sbírala borůvky, kdy jí ovoce příjemně pukalo na jazyku, zatímco na keřících hledala zralé plody, a cestou domů jí táta kupoval zmrzlinu. Zavřela oči a opřela se o polici. Kdy byla naposledy na borůvkách?

„Dřímeš v práci?“

Hazel při zvuku Anniina škádlivého hlasu vytřeštila oči. Takhle se nechávat nachytat při podivném chování v oddělení

romancí, s tím musí vážně přestat. Položila knihu zpátky na polici a otočila se, aby pozdravila své kamarádky.

„Ne, samozřejmě, že ne.“

„Přinesly jsme ti oběd,“ řekla Annie a posadila se do svého oblíbeného pohodlného křesla u okna.

„A ledový čaj.“ Jeanie jí podala nápoj a Hazel byla vděčná za rozptýlení.

„Díky.“

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se Annie. Když naklonila hlavu a zkoumavě se na Hazel zadívala, blondatý culík jí sklouzl přes rameno. Přátelily se od chvíle, kdy se sem Hazel se svou rodinou v deváté třídě přestěhovala. Annie ji znala jak své boty.

„Ano. V pohodě.“ Hazel si vzala druhou polovinu Anniina sendviče a posadila se naproti ní. Vyklouzla z bot a zastrčila je pod sebe. Za normálních okolností by trvala na tom, aby jedly v zázemí, ale obchod byl natolik prázdný, že na tom zřejmě nezáleželo.

„Určitě? Vypadáš nějak divně.“

„To *ty* vypadáš nějak divně.“

Annie vyplázla jazyk a Jeanie se zachichotala.

„Z horka je vždycky nevrlá,“ zašeptala Annie Jeanie, jako by ji Hazel neslyšela.

„Nejsem z toho nevrlá. Jen si v horku zrovna nelibuju.“

„Hazel nesnáší sluneční svit. Je jako upír.“

„To teda nejsem! Jen pobývám raději uvnitř. Nejsem žádná venkovní kočka.“

Jeanie se znovu zasmála a pohledem přelétla mezi oběma dlouholetými kamarádkami. „No, protože nejsi venkovní kočka,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Knihkupectví s vůní koláčků.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.